

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 27 stycznia 2021 r. w sprawie T-9/19, ClientEarth / EBI, wniesione w dniu 2 kwietnia 2021 r. przez Europejski Bank Inwestycyjny

(Sprawa C-212/21 P)

(2021/C 217/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) (przedstawiciele: T. Gilliams, G. Faedo i K. Carr, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: ClientEarth, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, a w szczególności jego sentencji;
- jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania na to pozwala, oddalenie skargi w pierwszej instancji;
- obciążenie ClientEarth kosztami poniesionymi przez obie strony zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze, w zaskarżonym wyroku błędnie uznano za niedopuszczalny środek obrony EBI dotyczący jego niezależności w dziedzinie operacji finansowych. Sąd nie uwzględnił przepisów prawa pierwotnego Unii, na których opiera się środek obrony EBI, niewłaściwie zastosował obowiązek uzasadnienia i zniekształcił odpowiedź EBI na wniosek ClientEarth o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 rozporządzenia Aarhus⁽¹⁾. W konsekwencji Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia „aktu administracyjnego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus.

Po drugie, w zaskarżonym wyroku błędnie uznano, że uchwała przez Radę Dyrektorów EBI w dniu 12 kwietnia 2018 r. uchwała, w której zatwierdzono propozycję finansowania projektu budowy elektrowni na biomasę w Curtis (Hiszpania), stanowi akt administracyjny mający „prawnie wiążący charakter i skutek zewnętrzny” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus. Sąd naruszył zasadę pierwszeństwa prawa pierwotnego Unii przed prawem wtórnym Unii i przed umowami międzynarodowymi, nie uwzględnił art. 271 lit. c) i art. 263 akapit czwarty TFUE oraz błędnie zastosował art. 263 TFUE.

Po trzecie, w zaskarżonym wyroku błędnie uznano, że uchwała Rady Dyrektorów EBI z dnia 12 kwietnia 2018 r. stanowiła akt administracyjny wydany „w zakresie prawa ochrony środowiska” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus. Sąd dokonał błędnej wykładni definicji zawartej w art. 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Aarhus, nie wskazał prawidłowej podstawy prawnej spornej uchwały i dokonał niespójnej wykładni rozporządzenia Aarhus w świetle konwencji z Aarhus.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).